

Visió estrenada

JOSEP M. ESPINÀS

Quan un passa moltes hores seguides en un hospital, per fer companyia a algú, i l'endemà hi torna, una petita estona de canvi d'ambient -la cafeteria, per exemple- serveix per descongestionar-se una mica. A l'Hospital de Barcelona he descobert la terrassa que hi ha al costat de la cafeteria, on també es pot dinar o seure-hi a prendre un cafè. Aquest matí de diumenge feia força sol, l'aire era quiet, i estranyament silenciós.

No m'ha costat trobar l'explicació: els arbres. Entre aquesta terrassa -que està a peu pla de la Diagonal- i les calçades dels cotxes hi ha una distància que, per ella mateixa, no aconseguiria esborrar el soroll del trànsit. És veritat que està enretirada del que seria la façana normal, però en altres punts de la ciutat la mateixa separació no impedeix sentir el brogit de la circulació. El que passa és que aquí hi ha arbres. No pas molts. Els suficients perquè l'onada acústica es trenqui. Ho he comprovat, després, sortint al carrer i posant-me a l'altre costat del grup d'arbres: el soroll que feien els cotxes era descarat. A Barcelona hi ha molts arbres, però no tenim plantacions dissenyades com a cortina. Són arbres per fer ombra, no per fer silenci.

Assegut a la terrassa, en aquells minuts d'evasió hospitalària, m'ha semblat que l'evasió m'havia dut a una altra ciutat. Des de la meua cadira només veia uns quants edificis moderns i alts de la banda de mar de la Diagonal, edificis que podrien ser a Zuric, a Frankfurt. Bastant llunyans, perquè la Diagonal és aquí molt ampla. En el llibre que Lluís Permanyer ha publicat ara -el primer, em sembla, que explica la Diagonal en conjunt- es precisa que entre Aragó i Francesc Macià, l'amplada de la Diagonal és de 50 metres; de Macià a Entença, de 84 metres. I d'Entença a Maria Cristina -i ara em trobo en aquest tram- l'amplada arriba a 92 metres. Aquest espai obert, insòlit en una avinguda barcelonina, més els blocs tan alts, més els arbres, més el silenci, fan que la sensació de no ser a Barcelona sigui forta i sorprenent. Només em faltava veure passar, amunt i avall, una colla de ciutadans que dediquen aquest matí de diumenge a passejar en bicicleta.

Sovint, només un fet no previst ens permet tenir, a vegades, una visió desconeguda de la ciutat. El que ja he decidit veure, per artístic o monumental que sigui, mai no em fa un efecte màgic com aquests petits descobriments no programats. És com quan reps un regal inesperat. Més exactament: és com si et submergissis en un espai que és un regal, i l'estrenes.

Josep M. Espinàs